

Шапкаревъ, билъ отъ Охридъ, затова и основното нарѣчие на свещената история е охридското. Издатель станалъ родолюбивиятъ рѣсенецъ (Рѣсенъ градъ между Битоля и Охридъ) Андрей Анастасовъ. Книжката е озаглавена:

Кратка священна повѣстница отъ вѣтхыйтъ и новыйтъ заветъ и кратко св. Оглашеніе (Катихизисъ) на нарѣчіе повразумително за македонскытъ Българи. Нарѣдилъ единъ македонецъ. Сѣ издаватъ отъ Андрея Анастасова Рѣсенца. Цариградъ. Въ печатницѣтъ на В. „Македоніѣ“ 1868.

1869 г.

№ 198.

Б и т о л я .

Битоля бѣше единъ отъ градоветъ, дѣто по-късно се замогна българщината. Причината на това се криеше въ голѣмия напрѣдѣкъ, що бѣ направилъ тамъ елинизмътъ срѣдъ българското и влашко население. Охридъ и Прилѣпъ се събудиха по-рано. Но прѣди още да се рѣши гръцко-българската църковна разпря, Битоля бѣ вече успѣлъ да заяви въ редъ дѣла своя силенъ български колоритъ. За забѣлѣзване е, дѣто въ Битоля за българщината се заели и самитъ високопоставени и богати българи, когато въ други градове чорбаджийството дори е прѣчило на народното движение. Резултатитъ отъ първитъ усилия въ тая насока сж прѣдадени на кжсо въ една дописка отъ тоя градъ въ в. Македонія, брой 12 отъ 1869 г. Ето тая дописка:

„Битоля, 27 януари. — Битоля днесъ за днесъ приближи да е въ пълно значеніе на новобългарскый градъ. Ако обаче хвърлехме само единъ простъ погледъ върху външното ѣ обозрѣніе, отдавна быхмы ѣ намѣрили Българскы градъ; защото отъ народонаселението: Евреи, Турци, Власи, нѣколкомина Гърци и Арнаути нѣматъ човѣкъ що да не знайтъ Българскы. Въ тържищата, между всичкытъ народонаселенія, за обще употребителенъ языкъ е Българскыйтъ; но ако погледнехме вътрешно отъ къмъ гражданско отношеніе то быхмы ѣ намѣрили: да гніетъ Българизмътъ въ ползж на развиваніе на Панеллинизма.

„Днесъ, като се удостои да броитъ едно Българско дѣвическо училище, напоследне врѣмя смы имали честъта да ѣ видимъ облагородена въ Българизмътъ и съ единъ гла-